

שְׁרֵשֶׁה שֶׁאֵכְלוּ פֶּרֶק שִׁבְעֵי בְּרַכּוֹת

מו

מסכת
הש"ס

קטילא חריך שקי' כד הו קורין לרבי יורה וטעמא מפרש כצבא
מלישא בהשכר את הפועלים (ר' סה) : כי מטולמארי' ליטנא
דשירובא כלומר לפרום ברכת המזון ולאטול: רב הונא דמצבא
היינו רב הונא סתמא ולפי שעכשוויה היה רבי יורה באלך ירחל
במקום רבי אבהו והיה עלה מצבא

קאמר הכי: קרובים לעיר. סיכול
לראותן בעל הבית תמיד ולדעת
מה הן לריכין: נכסיו. קרקעות:
עד היכן ברכת הזמון. כלריכין
להיות שלטה וכשן שנים לא
יאמרו: ברכת הזמון שמים ושלש.
פעמים שהם שתי ברכות פעמים
שהם שלש כיצד כשהם שלשה הן ג'
ברכות וכשהם שנים הן שתי ברכות
כדמפרש ואזיל: ודקסבר. ברכת
זמון עד הן וכשהם שנים הן
אומרים אלא ברכת הארץ ובונה
ירושלים: ומאן דאמר שלש וארבע.
כשהן שנים הרי שלש הן וברכת
הארץ ובונה ירושלים וכשהם שלשה
הם מוסיפים נברך עד ובטובו
חיינו: מוקס לה לא גרסינן והכי
גרסינן והא דתניא שמים ושלש
בברכת פועלים. דאמרי. ברכת
הארץ ובונה ירושלים. נחלא ברכת
אין כאן אלא ברכת הן וברכת הארץ
וכשהם שלשה מוסיפים לנברך הרי
שלש: דאמר ר' לעיל בעל נברך שני
(ר' י' י'): דתתח פותח בה בברוך.
ואי דלורייטא היא הויה סמוכה
לחברתה ואין פותחין בה בברוך:
כדתניא כו' יס מהן כו' כגון ברכת
פירות ומנות פותח ואינו חותם
וטעמא מפרשיט בערבי פסחים
(ר' י' י'): משום דכולם חדא אודאה
ואין הפסק דבר תתח או דבר אחר
בבונה כמו שיש בקידוש כי הוא יוס
תתח מקראי קדש והנחילנו:
יש

[ג"ל קטילא]
[ג"ל העיר]
[ג"ל עיר]
[ג"ל עיר]
[ג"ל עיר]

[ג"ל קטילא]
[ג"ל עיר]
[ג"ל עיר]

[ג"ל עיר]
[ג"ל עיר]

[ג"ל עיר]

[ג"ל עיר]

לא סבר לה מר להא דאמר רב הונא דמן צבל כו' מיהו יס ליישב
הי מרי לישאל דרבי יוחנן כצבאל הבית מסב עמהם ודאי
הוא צובא ואורח נברך וכו' אבל כשאין בעל הבית מסב עמהם
גדול שכן יפשה המזון וגם הוא יברך ברכת הזמון:

ע"י הכן ברכת זמון וכו' פיהש

רש"י ממתין עד הן והן
בכלל שנים אינם מברכין הן ולא
נהירא דברכת הן דלורייטא ואיך
יחיד פטור מינה ועוד הכי קיימא לן
כרז שסת בנאיסורי ולרדיה יחיד
אומר שנים ובכל דוכתא נקט שלש
ברכות דוחק לומר דלא מיירי אלא
בזמון לרב שסת ועוד דמטעים
בכל יום דיחיד מנברך שלשה ברכות
ועוד דמדתני לקמן בפרקין (ר' סה) *
וברכת זו ברכת הזמון. את
ה' אלהיך זו ברכת הן וקסה לרב
שסת יאמר הן זו ברכת הזמון לכן
יש לפרש דקאי אדלעיל דקאמר
אחד מפתקי לשנים ובזעי נמי היכא
לר"ך להמתין עד שיברכו השנים עד
נברך ורב שסת אמר עד שגמרו
הן ומשם ואילך יכול היחיד לאטול
ולא משום דמטיב ברכת הן מויתמן
דודאי יחיד נמי מתחייב מהן אלא
משום דכיון דנברך אינה ברכה
אינו אומרנה לבדה אלא יגמור עמה
גם ברכת הן שהיא ברכה והסתא
ניחא דקיימא לן שפיר כרז שסת
וכפירוש זה איתמר בירושלמי:
ורמאן דאמר שנים ושלשה
קסבר עד הן. ופרש"י

שנים ליחיד ושלשה לזמון ולפי
שיטתו פירשן דוחק גדול הוא
כדפירש וכו' יחיד פטור מברכת הן
שהיא דלורייטא ועוד הואיל וקאי
אברכתא אמאי נקט לשון וכו' שנים
ושלשה הוה ליה למינקט לשון נקבה
שמים ושלש לכך נראה פירוש של
רב אלפס דקאי אבני אדם והכי
קאמר ברכת זמון שנים ושלשה בני
אדם היכא שלל אחד אינו יודע כי
אם ברכה אחת למאן דאמר שנים
ושלשה קא סבר עד הן כלומר
ברכת הזמון עד הן סמברך עד
סוף הן דכולה כברכה אחת של
זמון היא ולהכי קאמר שנים או שלש
כלומר לפעמים נשלמה בשים
והוא הדין בלאחד אבל נקט שנים
לרבותא ופעמים בשלשה בני אדם
שאלחד יברך מנברך עד הן והשני
עודה לך והשלישי עד בונה ירושלים
אבל לתלפין אין לברך אם האחד אינו

יודע כי אם השני ברכה אבל רביעי לא דנברך לברך לא חשיב ברכה ולכן אי אפשר לחלק לשנים בברך והן ומ"ד ד' קסבר עד נברך דנברך חשיב
ברכה אחת צפני עמיה והן ברכה אחת והיינו ד' שבארבעה בני אדם מברכין אותן שאלח יאמר נברך והשני הן והשלישי עודה לך והרביעי
עד בונה ירושלים: כל הברכות כולן פותחות בברוך וחומות בברוך חוץ מברכת הפירות וברכת המנות וברכת הסמוכה לחברתה וברכה
אחרונה שבק"ש והא לך הסדר ברכת אשר יר אינה סמוכה לנטייל ידים דנטייל שייכא בלא אשר יר והרבה פעמים אומרה לבדה אלא
בשמה אמאי אינה פותחת בברוך דלינה סמוכה לאשר יר וכו' כגון אם לא בלא מן הנקבים דידיו טהורות אין לר"ך לברכת אשר יר ולר"ך לומר
הואיל ואין בה אלא הודאה בעלמא אינה פותחת בברוך ומכל מקום פותחת בברוך הואיל וארוכה קלת וכן נמי לר"ך לומר בני אפה הוא
עד שלא נברא העולם וכו' וכל הני ברכות קטנות כל אחת ברכה לעממה כדאמרן בעלמא *כד הוה מהלך הוה מנברך מלעדי גבר וכן טולן
ועוד דהוה קלרות והיוין בברכת הפירות יהי רצון למי היא סמוכה ואומר ר"ת שהיא מן הברכה ברוך אפה ה' המעביר שינה מעיני וכו'
ולר"ך לומר ר"ת והלא כל הברכות כולן לר"ך לומר בחתימתן מעין פתיחתן והא ליכא וי"ל דשפיר הו מעין פתיחה סמוך לחתימה
והמעביר דסמוך לחתימה איכא ותמלתי חסדים טובים והיינו גמילות חסדים סבב"ה מעביר שינה מן האדם ומחדש כוחו כדאמרין במדרש
חדשים לבקרים וגומר שהוא מחויר הנשמה שלימה ושקטה בגוף כאשר היחה בתחלה אע"פ שהיתה עיפה והיינו מעין פתיחה ולעסוק
בדברי תורה והעבד נא הכל ברכת אחת היא ולר"ך לומר והעבד נא וישתבח סמוכה לברוך שאלח ולכן יש לומר שלא לספר בנייהם אף על פי
שיש הפסק טובא פסקי דומרה מכל מקום לא מפסקי וכוה ניחא ברכה אחרונה שבקריאת שמע. אמר כו' אמת היא סמוכה אל אבהו וכו' ופסקי
לא מפסקי וא"ת ברכה אחרונה למי שבוא קורא בתורה אמאי לריכה לפסוח בברוך הא סמוכה לחברתה לברכה ראשונה ויש לומר לפי שהיו
[ג"ל עיר]

עין משפט
ג"ל עיר

כב
ה' מיי' פ"ו
ה' מיי' פ"ו
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

כב
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג
כ"ט ע"ג ע"ג

רבינו יונה תפלת השחר פרק רביעי ברכות

ע"פ

והסתקן שגם לרבו ר"ל שמקדים לו שגם וזין לו לתלמיד להקדים שגם לרב אלא כמי שיש לו מורה ממנו ואינו יכול להקדים לו שגם דיבור

מורב המורה וכן אמרו (שבת דף פ"ט) כלום יש עבר שמקדים שגם לרבו ומה שאמרו בהדיה מקומות כדי שאלת שגם תלמיד לרב אינו

ר"ל אלא כדי חרות שגם תלמיד לרב מפי מורי הרב נ"ו : האומר דבר שלא שמע מפי רבו ר"ל שלא שמע ממנו ואומר אחרו בשמו :

רב לוי של שבת פ"ב כ' כלומר היה מתפלל קודם שקיעת החמה ולאחר יליאת הכוכבים היה קורא ק"ס בעונתה ואף פ"ט שלא היה סומך

גדולה תפילה כבוד ששים מסתובב ר"ל הצוה

למנו לקבל שבת מבעוד יום ולהסוּף מחול על הקודם לא חיישי' להכי והו

מפני הכוונה ואילך דמס' ואילך ח"ל אדם לקבל השבת בתפלתו אבל

קוד' לכן לא וכסונו להתפלל ולקבל עליו הכבוד מבעוד יום נר"ך מילדיק

תפילה שחחר שקבל השבת בתפלה אינו יכול להדליק ולעשו' שום מלאכה

אח"כ וא"ס והוא יכול להדליק כל כך מבעוד יום שהרי אמרו (שבת ד'

כג) ובלבד שלא יקדים ובלבד שלא יחחר דהיינו מילי כשאינו מקבל השבת

עד הערב דכיון שאינו מקבל השבת לא יחחר בעשיית מלאכה

אע"פ שאם יום נשחר לפי שגבר קבל עליו עול

השבת ואפילו ליתום צורח אחר אף ע"פ שאזכור מדברי שפירס

ואם התפלל בעתו טעם שנתקשרו שמים בעבים

ואסבור שהוא לילה ונתפלל ערבת ואח"כ זרחה השמש ה"ו ה

שחר בעשיית מלאכה וחזר ותפלה ערבת תפלה ערבת ואח"כ ואם הצורך

התפלל בעשיית מלאכה והתפללו החללו שגורח להם לצבור חמור

ולתפלה ואחריו בעשיית מלאכה :

בכח הרא"ש תפלה המנהג ולמעלה ולאחר יליאת הכוכבים היה

קורא ק"ס בעונתה ואח"כ שלא היה סומך בצורה לתפלה כיון שהיה

מחויב ללמוד להוסוף מחול על הקודם לא חיישי' למסור

והיה מדליק את הכר ומקבל עליו שבת

מבעוד יום והוא הדין בע"כ וזו תפלתו בני הדין

הגר ובלבד שלא יקדים ובלבד שלא יחחר און זו הקדמה כיון שהי מקבל

עליו שבת באותה שעה כי יכול לקבל עליו שבת

מבעוד יום ובלבד שיהא האמה חלילה ע"כ :

ד' תוס' מפני על פי תפלת ערבת רשות

סבורי ורשות ר"ל מנהג חזונו על כל אדם

להתפלל ערבת וכן נראה דעת רבינו יונה והאדרי

ז"ל ע"כ ואח"כ כי נפיק תפלת השחר בראשונה

נראה שד"ל כמו ואח"כ באותו הפיק עולמו וכן

נפיק שבת וראשונה נכרי רבי' וכן ע"כ

בשאר דבריהם כפי דבריהם ודבריהם כפי דבריהם

דבריהם והוא ואח"כ דבריהם רבינו יונה ויחי

שקור רבינו : והוא לא הכיר בערב

ר"ל דק"ל דלית תור י"א דוקי בלילה ראשונה

אבל בשניה תור וכו' כהנא וזין הלוקי וכו'

כח הבור : נסר ריחו

טעה ולא הכיר אל ר"ל התפלל ערבת אל

תמחירי אחריו כון ברה"מ מלא בין ברה"מ שפיר

אח"כ ביום : וי"ט שיהיה אף כיון שיהיה אף

וכיון שיהיה אף כיון שיהיה אף כיון שיהיה אף

וכיון שיהיה אף כיון שיהיה אף כיון שיהיה אף

וכיון שיהיה אף כיון שיהיה אף כיון שיהיה אף

וכיון שיהיה אף כיון שיהיה אף כיון שיהיה אף

וכיון שיהיה אף כיון שיהיה אף כיון שיהיה אף

וכיון שיהיה אף כיון שיהיה אף כיון שיהיה אף

מורי פ"ו מה תפלה ופי' בע מה שבת טעם עשין סי' טע ע"פ ס' ס' טע

מורי פ"ק ופי' מה תפלה טעם עשין סי' טע ע"פ ס' ס' טע

ריח א ראו לנ"ב ח זה יתק אפי' ציור תפלה המנהג

מורי פ"ג מה תפלה טעם עשין סי' טע ע"פ ס' ס' טע

שאל ליקדים פתלת המוספין ולחחר פתלת המוספין